

Hej

Til beskæftigelsesudvalgets medlemmer.

Vedlagt dette brev, er resultatet af en underskriftsindsamling jeg havde gang i sidste år.

959 underskrifter er jo ikke udtryk for at det er gået viralt, men bemærkningerne er fine og kan hurtigt skimmes, og når der kun har været mig til at drive spørgsmålet, er det vel også pænt nok.

Anledningen og indholdet i underskriftsindsamlingen var, at min kone efter et forløb med brystkræft var færdigbehandlet, men havde (og har) nogle eftervirkninger i form af vedvarende træthed (fatigue).

Kommunen vurderede at hun dermed ikke længere skulle modtage sygedagpenge eller anden økonomisk hjælp, men skulle raskmelde sig som fuldt ud til rådighed for arbejdsmarkedet – og A-kassen vurderede at hun dermed ikke var fuldt ud til rådighed for arbejdsmarkedet og derfor heller ikke var dagpengeberettiget. Hun havde jo åbent fortalt både kommune og A-kasse at hun godt kunne klare 10-15 timers arbejde ugentligt, men derefter var helt udkørt.

Vi måtte derfor erfare, at der ikke var noget økonomisk sikkerhedsnet eller tryghed, men måtte klare os selv. En erfaring der var lidt overraskende, når man er vokset op med forestillingen om, at hvis vi bliver syge, fattige eller arbejdsløse, så hjælper fællesskabet som vi indbetaler til. Så vi tænkte, at der nok var noget der skulle rettes op på.

A-kassen svarede på vores overraskelse over manglende sikkerhedsnet, at de god kendte kommunens politik, som de fandt urimelig, men kommunen var ikke lydhøre i øjeblikket og retspraksis gav kommunen ret til at vurdere som de gjorde. Faktisk havde kommunen haft et konsulentfirma der havde oplært dem til at afvise på en juridisk holdbar måde, og personalet var nu folk af denne støbning. Kommunen svarede på vores overraskelse over det manglende sikkerhedsnet, at det på Bornholm var sværere at få sygemeldte borgere tilbage på arbejdsløshedsdagpenge, fordi enkelte a-kasser er meget restriktive i deres rådighedsvurdering ved tilbagevendende efter sygdom.

Så vi sad i klemme mellem to systemer der var i en grænsestrid om hvem der havde ansvaret – og hver for sig havde de både ret og pligt til at vurdere som de gjorde – og med hvert sit klagesystem der gav dem ret.

At to systemer har grænsedragingsproblemer og fortolkningsforskelle er kun naturligt forekommende, specielt hvis de ansatte er pålagt at udvise økonomisk sparsommelighed i deres praksis, hvad jeg jo ved at der er et vilkår. Men borgeren så kommer i klemme strider med mine forestillinger om et sikkerhedsnet.

Mit løsningsforslag var i første omgang ganske logisk: der bør politisk oprettes et klageorgan til at tage stilling i sådanne grænsestridigheder, og parterne bør være henholdsvis kommune og a-kasse (og ikke den borger der tilfældigvis kommer i klemme). Derved ville der kunne skabes en forpligtende retspraksis der får løst muligheden af huller mellem systemerne.

Senere lærte jeg af "Metal Bornholm", at da der ikke var så mange tilfælde, havde fagbevægelsen i Carsten Koch udvalget foreslået følgende: "at hvis kommunen raskmelder en sygedagpengemodtager efter §7, men personen ikke kan stille sig til rådighed i a-kassen fordi vedkommende er for syg til at stå fuldt til rådighed – så skal personen alligevel kunne modtage ressourceforløb".

Denne løsning var måske ikke millimeterretfærdig mellem systemerne, men den var hverken administrativ tung eller krævede et helt nyt ankesystem, og som det afgørende: borgeren kom ikke i klemme.

På denne baggrund startede jeg en længere politisk vandring for at lappe et lille hul i velfærdssamfundet i 2013.

Min tilgang til sagen var, at det handlede om en elementær urimelighed der politisk kunne lappes, og ikke var en partipolitisk kamp. I 2017 startede jeg underskriftsindsamlingen, da den nuværende beskæftigelsesminister kun ønsker at anse spørgsmålet som et forhold mellem borger og kommune der kan påklages hvis borgerens og kommunens vurderinger er forskellig fra borgerens, uagtet at vurderingsforskellene er mellem a-kasse og kommune (en grænsestrid) – samt finder at kontanthjælp er et passende sikkerhedsnet. Altså at man ud over at have helbredsproblemer skal være fattig og enlig. Et sparsommeligt, men ikke tryghedsskabende perspektiv.

Underskriftsindsamlingen blev aldrig det helt store hit – så sagen er nok for nørdet til at skabe politisk interesse. Derfor har jeg efterhånden resigeret, og afslutter processen med dette brev.

Hele processen kan du i øvrigt finde beskrevet på www.overlund.dk/systemfejl. Vedlagt er underskriftsindsamling og underskrifter.

Håber at en ny beskæftigelsesminister vil have en større samklang med Kanslergadeforligets samfundssyn – og få hullet lappet.

Mvh.

Poul Overlund-Sørensen,

Blykobbvej 12, 3700 Rønne.

Tlf. 30 18 19 58

mail : poul.overlund-soerensen@brk.dk